

USNESENÍ

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci

žalobce: **L. K.**

proti

žalovanému: **Vězeňská služba ČR, věznice Valdice**
se sídlem nám. Míru 55, Valdice

v řízení o žalobě ze dne 1. 10. 2018 na ochranu před nezákonným zásahem,

takto:

I. Žaloba se odmítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou ze dne 1. 10. 2018, doručenou krajskému soudu dne 2. 10. 2018, domáhá ochrany před nezákonným zásahem žalovaného ve smyslu § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).
2. Žalobce uvedl, že pravomocným usnesením Okresního soudu v Karviné - pobočka v Havířově ze dne 22. 7. 2015, čj. 128 E 64/2015-34, soud nařídil k uspokojení pohledávky oprávněného (žalobce) výkon rozhodnutí příkazáním peněžité pohledávky, kterou má povinný P. K., , za dlužníkem povinného Vězeňská služba České republiky – věznice Valdice z důvodu úschovy a správy peněžních prostředků na účtu povinného. Žalovaný však v měsíci září 2018 z peněžních prostředků zaslaných povinnému P. K. do věznice ve výši 6.142 Kč nevyplatil na pohledávku žalobce částku 2.971 Kč a nezákonným zásahem tak zkracuje vyplacení pohledávky žalobce.
3. Žalobce zrekapituloval právní úpravu týkající se nakládání s peněžními prostředky zaslanými odsouzenému do věznice, dopadající na srážky k úhradě nákladů výkonu trestu odnětí svobody a týkající se postavení žalovaného jako správního orgánu, zejména poukázal na ustanovení § 25 zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o výkonu trestu odnětí svobody“), a provedl výklad tohoto ustanovení ve vztahu k rozdělení odsouzeným zaslaných peněz a režim jejich použití. V této souvislosti poukázal na nález Ústavního soudu ze dne 6. 4. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1351/16, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2017, čj. 6 As 317/2017-38. Rozvedl i svou argumentaci, proč dle jeho názoru postupuje žalovaný při nakládání s předmětnými peněžními prostředky a při aplikaci příslušných ustanovení nesprávně. Poukázal mimo jiné i na usnesení Okresního soudu v Karviné – pobočka

v Havířově ze dne 27. 6. 2018, čj. 128 E 64/2015-270, kterým byl zamítnut návrh povinného K. na zastavení výkonu rozhodnutí.

4. Žalobce proto žádal, aby soud vydal rozsudek, kterým by určil, že *„zásah žalovaného spočívající v nevyplacení částky 2.971 Kč z peněžních prostředků povinného P. K. v měsíci září 2018 na pohledávku žalobce, je zásahem nezákonným, zkracujícím žalobce v právu na vyplacení pohledávky“*. Současně žádal, aby soud zakázal žalovanému, aby pokračoval v porušování žalobcova práva na vyplacení pohledávky a přikázal žalovanému obnovení stavu před nezákonným zásahem.
5. V podání ze dne 3. 12. 2018 (nazvaném Replika žalobce) podaném jako jedno podání současně do několika souběžně probíhajících věcí uváděl žalobce bez rozlišení další skutečnosti týkající se různých jeho případů. A to včetně odkazů na judikaturu, konkrétně na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 7. 11. 2018, čj. 57 A 95/2018-51, vydaný ve věci žaloby na ochranu před nezákonným zásahem spočívajícím v nesprávném provádění srážek z účtu dlužníka žalobce (J. T.) zřízeného a vedeného Vězeňskou službou. Žalobce zopakoval, že jeho pohledávky nespádají pod § 25 odst. 4 zákona o výkonu trestu odnětí svobody, proto je žalovaný povinen provádět srážky ve prospěch žalobce z druhé poloviny přijatých peněz povinných, kde povinným zůstane ponechána částka 100 Kč. Pokud žalovaný prováděl srážky ve prospěch žalobce z první poloviny přijatých peněz povinného P. K., ze které nejdříve srazil částku 1.500 Kč na náklady výkonu trestu odnětí svobody, a zbytek vyplatil žalobci, namísto aby srážku provedl z druhé poloviny, kde měla být povinnému ponechána částka 100 Kč, jedná se o nezákonný zásah žalovaného do práva žalobce na vyplacení jeho pohledávky. Pokud žalovaný od října 2017 přestal provádět srážky ve prospěch žalobce z peněžních prostředků povinného P. K. s odůvodněním, že pohledávky žalobce nespádají pod pohledávky uvedené v § 25 odst. 4 zákona o výkonu trestu odnětí svobody, jedná se o nezákonný zásah do práva žalobce na vyplacení jeho pohledávek.
6. Žalobce zároveň změnil u všech žalob dotčených předmětným podáním návrh výroku rozsudku tak, že požadoval, aby soud *„určil, že zásah žalované spočívající v neprovádění srážek z účtu povinného P. K. a ..., zřízeného a vedeného Vězeňskou službou České republiky, věznicí Valdice, na uspokojení pohledávek žalobce v rozsahu jdoucím do poloviny finančních prostředků přijatých na účet povinných, která není určena na uspokojení pohledávek uvedených v § 25 odst. 4 zákona č. 169/1999 Sb., je nezákonný“*. Dále žalobce požadoval, aby soud *„Vězeňské službě České republiky, věznici Valdice, zakázal pokračovat v porušování žalobcova práva na uspokojení vykonatelných pohledávek, spočívajících v neprovádění srážek z účtů povinných zřízených a vedených Vězeňskou službou České republiky, věznicí Valdice, na uspokojení pohledávek žalobce v rozsahu jdoucím do poloviny finančních prostředků přijatých na účty povinných, která není určena na uspokojení pohledávek uvedených v § 25 odst. 4 zákona č. 169/1999 Sb.“*. Závěrem žalobce požadoval, aby mu žalovaný zaplatil náklady řízení paušálně stanovené vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 254/2015 Sb.
7. V doplnění žalob (jako jedno podání současně do několika souběžně probíhajících věcí) došlém krajskému soudu dne 22. 1. 2019 žalobce v zásadě znovu zopakoval svou argumentaci a navrhl změnu výroku rozhodnutí tak, že požadoval, aby soud *„určil, že zásah žalované, kterým brání dlužníku povinných P. K., a ..., provádět srážky z jejich příjmů na pohledávky žalobce je zásahem nezákonným“* a žádal, aby soud *„zakázal žalované pokračovat v nezákonném zásahu, kterým brání dlužníku povinných P. K., a ..., provádět srážky z jejich peněžních prostředků na úhradu pohledávek žalobce“*. Zároveň žalobce uvedl,

že požaduje náhradu nákladů řízení za každé podání složené z poštovního 19 Kč a obálky 1 Kč.

8. V dalším doplnění žalob došlém krajskému soudu dne 29. 1. 2019 žalobce k již dříve uváděné argumentaci ještě doplnil, že žalovaný je zřizovatelem účtu povinného a jako správní orgán tento účet vede a spravuje peněžní prostředky na něm, které jsou vlastnictvím povinného. Žalovaný tak není dlužníkem povinných P. K. ani dalších povinných, ale je v obdobném, resp. stejném postavení jako peněžní ústav vůči povinnému a oprávněnému, v jehož prospěch je prováděn výkon rozhodnutí příkazáním pohledávky z účtu u peněžního ústavu. V těchto věcech je proto označení žalovaného jako „dlužníka povinného“ přepjatým formalismem. Závěrem žalobce uvedl, že na nákladech řízení požaduje částku stanovenou paušálně vyhláškou č. 254/2015 Sb., tj. 300 Kč za jeden úkon.
9. Ve vyjádření k žalobě žalovaný pro účely povahy žalobcem napadené činnosti žalovaného poukázal na úpravu výkonu trestu odnětí svobody v trestním zákoníku, trestním řádu a podrobnou úpravu podmínek výkonu trestu odnětí svobody ve speciálním zákoně, tj. zákoně o výkonu trestu odnětí svobody, vyhl. č. 10/2000 Sb., o srážkách z odměny osob, které jsou ve výkonu trestu odnětí svobody zaměstnány, o výkonu rozhodnutí srážkami z odměny těchto osob a chovanců zvláštních výchovných zařízení a o úhradě dalších nákladů (dále jen „vyhl. č. 10/2000 Sb.“), a nařízení GŘ VS č. 14/2018, kterým se stanoví postup při rozúčtování pracovní odměny vězněných osob a postup při správě a evidenci jejich finančních prostředků (dále také jen „nařízení GŘ VS č. 14/2018“).
10. Žalovaný pokládá za nesporné, že žalobcem uváděný odsouzený P. K. je příjemcem invalidního důchodu, který pobírá ve výši 6.142 Kč. Usnesením Okresního soudu v Karviné - pobočka v Havířově ze dne 22. 7. 2015, čj. 128 E 64/2015-34, soud nařídil podle vykonatelného platebního rozkazu Okresního soudu v Mostě ze dne 27. 1. 2003, čj. 23 Ro 3003/2002-9, k uspokojení nepřednostní pohledávky oprávněného (žalobce) výkon rozhodnutí příkazáním peněžité pohledávky, kterou má povinný P. K. za dlužníkem povinného Vězeňská služba ČR - věznice Valdice z důvodu úschovy a správy peněžních prostředků na účtu povinného.
11. Dále žalovaný konstatoval, že odsouzený P. K. má vedeny v evidenci žalovaného další pohledávky srážkami ze mzdy, srážky ze mzdy však nejsou prováděny, neboť není ve výkonu trestu pracovně zařazen. V současné době je v evidenci věznice u tohoto odsouzeného vedena jediná exekuce, a to výkon rozhodnutí příkazáním peněžité pohledávky ve prospěch žalobce jako oprávněného. Dne 16. 8. 2018 zaslala Česká správa sociálního zabezpečení P. K. do věznice invalidní důchod ve výši 6.142 Kč, tato částka byla zaúčtována na jeho účet vedený věznicí a rozdělena v souladu s § 16 odst. 2 a 3 nařízení GŘ VS č. 14/2018 na dvě poloviny (jedna polovina na konto „O“, druhá polovina na konto „R“). Z konta s označením „R“ bylo dne 14. 9. 2018 srážkou z přijatých peněz uhrazeno 1.500 Kč na náklady výkonu trestu za období 8 - 2018. I s dalšími penězi (invalidním důchodem), které byly P. K. zaslány dne 18. 9. 2018 v částce 6.142 Kč, bylo naloženo obdobně (rozděleny na dvě poloviny) a k jejich rozúčtování došlo dne 12. 10. 2018, tj. po podání žaloby.
12. Žalovaný dále poukázal na ustanovení § 25 odst. 4 zákona o výkonu trestu odnětí svobody a jím stanovené omezení dispozice odsouzeného s penězi zaslánými mu do

věznice v případě, kdy má neuhrazené pohledávky, jejichž výčet je v tomto ustanovení uveden. K tomu dále uvedl, že v souvislosti s nálezem Ústavního soudu ze dne 6. 4. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1351/16, bylo přijato metodické doporučení pro organizační jednotky vězeňské služby (věznice) ke sjednocení aplikace ustanovení § 25 odst. 4 zákona o výkonu trestu odnětí svobody. V návaznosti na ně žalovaný opětovným posouzením usnesení Okresního soudu v Karviné - pobočka v Havířově ze dne 22. 7. 2015, čj. 128 E 64/2015-34, zjistil, že se nejedná o pohledávky dle ustanovení § 25 odst. 4 zákona o výkonu trestu odnětí svobody a z tohoto důvodu již nejsou od 14. 9. 2017 ve prospěch žalobce prováděny srážky z peněz zaslaných do věznice odsouzenému P. K. Českou správnou sociálního zabezpečení.

13. Žalovaný je toho názoru, že při rozúčtování peněz zaslaných do věznice Českou správou sociálního zabezpečení P. K. a při dalším nakládání s nimi postupoval v souladu s ustanovením § 25 odst. 1 věty první a § 25 odst. 4 zákona o výkonu trestu odnětí svobody ve spojení s § 6 odst. 1 a 2 s § 16 a § 29 odst. 3 nařízení GŘ VS č. 14/2018 i v souladu s nálezem Ústavního soudu ze dne 6. 4. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1351/16. Má zato, že při předepisování úhrady nákladů výkonu trestu odsouzenému P. K. a při vydávání rozhodnutí ředitele věznice Valdice o stanovení povinnosti jejich úhrady postupoval v souladu s § 35 odst. 1 a 2 písm. a) zákona o výkonu trestu odnětí svobody a podle § 8 odst. 2 a 4 a § 9 vyhl. č. 10/2000 Sb. Závěrem proto žalobu označil za nedůvodnou a navrhl její zamítnutí.
14. Krajský soud se zabýval podanou žalobou v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu třetího soudního řádu správního. O věci samé rozhodl bez nařízení jednání postupem a za podmínek stanovených v ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s.
15. Z předloženého správního spisu vyplynulo a mezi účastníky není sporné, že P. K. je příjemcem invalidního důchodu a že Česká správa sociálního zabezpečení mu zaslala dne 16. 8. 2018 do věznice invalidní důchod v částce 6.142 Kč, která byla převedena na jeho účet vedený věznicí a rozdělena na dvě poloviny (jedna polovina převedena na konto „O“, druhá polovina na konto „R“). Dne 17. 9. 2018 vydal ředitel věznice Valdice rozhodnutí čj. VS88141900001/09/18-22/NVTD/3, kterým na základě § 35 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody uložil P. K. povinnost uhradit neuhrazené náklady výkonu trestu odnětí svobody za období 8 - 2018 ve výši 1.500 Kč a byla provedena srážka ve výši 1.500 Kč z konta „R“ P. K. Není sporu ani o tom, že v současné době je v evidenci věznice u tohoto odsouzeného vedena jediná exekuce, a to výkon rozhodnutí příkázáním peněžité pohledávky ve prospěch žalobce jako oprávněného.
16. Krajský soud na úvod poznamenává, že žalobou stejného typu se zabýval již v rozsudku ze dne 27. 4. 2018, čj. 30 A 63/2017-51, v níž žalobce obdobně napadl postup žalovaného při nakládání s penězi, které P. K. obdržel ve věznici. Uvedeným rozsudkem žalobu za část žalovaného období odmítl jako opožděnou z důvodu zmeškání lhůty pro podání zásahové žaloby a za další žalované období, konkrétně za únor a březen 2017, žalobu zamítl. Stejně krajský soud postupoval i v dalších obdobných věcech (viz rozsudek ze dne 20. 12. 2018, čj. 30 A 131/2017-81, a ze dne 20. 12. 2018, čj. 30 A 143/2017-65), v nichž žalobce napadal postup žalovaného při provedení srážky z peněz P. K., nevyplacení pohledávek žalobci z peněžních prostředků vyplacených P. K., resp. neprovádění srážek z účtu P. K. ve prospěch žalobce.

17. Ke kasační stížnosti žalobce proti shora zmíněnému rozsudku krajského soudu čj. 30 A 63/2017-51, Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil rozsudkem ze dne 10. 1. 2019, čj. 1 As 202/2018-33 (všechny zde citované rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz), a současně žalobu na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného odmítl, když dospěl k závěru, že ve věci mělo dojít k odmítnutí návrhu pro nedostatek aktivní legitimace žalobce, nikoliv k zamítnutí žaloby. Uvedl, že tvrzený zásah žalovaného zjevně směřoval pouze do práv žalobcova spoluvězně jako vlastníka finančních prostředků spravovaných žalovaným, žaloba proto měla být krajským soudem odmítnuta pro nedostatek podmínek řízení zjevný na první pohled z tvrzení v žalobě. Nejvyšší správní soud odmítl rovněž argumentaci žalobce, že se ho jakožto věřitele zásah přímo dotýká, a konstatoval, že ze zákona o výkonu trestu odnětí svobody a prováděcích předpisů vyplývá, že žalovaný vystupuje (vůči žalobcovu spoluvězni) toliko jako správce peněžních prostředků jejich vlastníka v průběhu trestu odnětí svobody. Jedná se o činnost ve vztahu k vlastníku finančních prostředků, která musí být vykonávána s ohledem na jeho oprávněné zájmy, nikoliv v přímém vztahu k případným věřitelům. Žádný z věřitelů vlastníka těchto finančních prostředků tak nemá oprávnění podat vůči žalované zásahovou žalobu, neboť k nim věznice jako správkyně majetku nemá žádný vztah.
18. Dále je nutno podotknout, že Nejvyšší správní soud např. i v usnesení ze dne 6. 2. 2019, čj. 9 A 427/2018-20, v obdobné věci, v níž žalobce pro kasační řízení žádal o ustanovení zástupce, označil kasační stížnost za zjevně neúspěšný návrh, neboť žalobce (jako stěžovatel) brojil proti postupu žalovaného, který pojmově, a to zcela zjevně a nepochybně, nemůže být zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s. K argumentaci žalobce, že žalovaný je zřizovatelem účtu povinného a jako správní orgán tento účet vede a spravuje prostředky na něm, a proto že je nevyplacení pohledávky žalobci z tohoto účtu aktem správního orgánu, Nejvyšší správní soud současně konstatoval, že *„žalovaný při provádění soudem nařízeného výkonu rozhodnutí k vymození soukromoprávní pohledávky stěžovatele jako oprávněného vůči odsouzenému jako povinnému nemá ve vztahu k stěžovateli postavení správního orgánu, ale 'pouze' dlužníka povinného (odsouzeného) ve smyslu § 312 a násl. zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů. Tato argumentace proto nemůže nic změnit na závěru, že stěžovatelova kasační stížnost (jakož i žaloba) je zjevně neúspěšným návrhem.“* Stejný názor vyplývá i z dalších rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v obdobných věcech žalobce (např. ve věci pod sp. zn. 5 As 63/2019, sp. zn. 6 As 55/2019, sp. zn. 5 As 89/2019, sp. zn. 6 As 75/2019 a dalších).
19. Krajský soud proto při řešení této věci vycházel rovněž ze shora uvedených názorů Nejvyššího správního soudu.
20. Žalobce i v nyní projednávané věci napadl postup žalovaného žalobou proti nezákonnému zásahu. Soudní ochrany proti nezákonnému zásahu se lze ve správním soudnictví domáhat v řízení podle ustanovení § 82 a násl. s. ř. s., které stanoví, že *„každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen "zásah") správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, se může žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný“* (podtržení doplněno krajským soudem).
21. Pod pojmem „zásah“ se rozumí velké množství faktických činností správních orgánů, ke kterým jsou různými zákony oprávněny. Jedná se obecně o úkony, které nejsou

činěny formou rozhodnutí, ale přesto jsou závazné pro osoby, vůči nimž směřují. Tyto osoby jsou povinny na jejich základě něco konat, nějaké činnosti se zdržet nebo nějaké jednání strpět, a to na základě jak písemného, tak i faktického pokynu či příkazu. Při nedodržení zákona nebo překročení jeho rámce, by se mohlo jednat o nezákonný zásah.

22. Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozsudku čj. 1 As 202/2018-33, tj. v obdobné žalobcově věci, s poukazem na rozsudek ze dne 21. 11. 2017, čj. 7 As 153/2015-160, připomněl, že *„pokud je zjevné a nepochybné, že jednání popsané v žalobě nemůže být vzhledem ke své povaze, povaze jeho původce či jiným okolnostem „zásahem“ ve smyslu legislativní zkratky v § 84 s. ř. s., i kdyby byla tvrzení žalobce pravdivá, musí být taková žaloba odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jelikož chybí podmínka řízení spočívající v přípustitelném (plausibilním) tvrzení nezákonného zásahu.“*
23. V daném případě žalobce podal žalobu na ochranu před nezákonným zásahem, který měl spočívat v nevyplacení částky 2.971 Kč z peněžních prostředků P. K. na pohledávku žalobce. Současně žádal, aby soud zakázal žalovanému, aby pokračoval v porušování žalobcova práva na vyplacení pohledávky a přikázal mu vyplacení uvedené částky žalobci. Žalobce v následných podáních postupně formuloval nezákonný zásah žalovaného za použití jiných slov. Konkrétně nevyplacení předmětné částky z peněžních prostředků spoluvězně P. K. změnil na neprovádění srážek z jeho účtu v rozsahu jdoucím do poloviny finančních prostředků přijatých na jeho účet, následně měl nezákonný zásah žalovaného spočívat v tom, že brání dlužníku povinného provádět srážky z peněžních prostředků uvedeného spoluvězně na úhradu pohledávky žalobce. Tyto formulace žalobce promítl také do změny žalobního petitu. Podstata toho, v čem *de facto* spatřoval nezákonný zásah žalovaného, však zůstala stále stejná. Navíc provedl zmíněné formulační změny až po uplynutí zákonné dvouměsíční lhůty pro podání žaloby. V této souvislosti nutno připomenout, že označení zásahu, tj. konkretizace úkonu správního orgánu, proti němuž se žalobce domáhá ochrany, je jednou ze základních náležitostí žaloby (§ 84 odst. 3 s. ř. s.). Pokud je provedena zásadní změna oproti původnímu žalobnímu návrhu uplatněnému v zákonné dvouměsíční lhůtě pro podání zásahové žaloby, přičemž nejde o modifikaci, která by souvisela se změnou skutkového stavu nastalého v mezidobí, ani v důsledku chování žalovaného po podání žaloby, nelze k takové změně přihlížet. Nutno rovněž zdůraznit, že žalobcem postupně provedené shora specifikované změny v označení žalovaného zásahu a žalobního petitu, které učinil ve svých podáních v průběhu řízení, by na věci s ohledem na výše uvedené závěry Nejvyššího správního soudu ani nemohly nic změnit.
24. Krajský soud konstatuje, že v daném případě je zjevné, že jednání popsané v žalobě nemůže být vzhledem ke své povaze „zásahem“ ve smyslu legislativní zkratky v ustanovení § 82 s. ř. s. Žalobcem tvrzený zásah se totiž dotýkal primárně práv P. K., srážek prováděných žalovaným z jeho finančních prostředků a nakládání s nimi. Skutečnost, že tím byl následně dotčen i žalobce, neboť se jednalo o finanční prostředky, které měly být poškozeny výkonem rozhodnutí v jeho prospěch, nepředstavuje přímé dotčení právní sféry žalobce. Podle § 2 s. ř. s. je úkolem soudů ve správním soudnictví poskytovat ochranu veřejným subjektivním právům fyzických a právnických osob, nikoli provádět jakýsi všeobecný dozor nad činností orgánů veřejné správy. Jak zdůraznil Nejvyšší správní soud (viz shora), žalovaný vystupuje (vůči žalobcovým spoluvězňům) pouze jako správce peněžních prostředků jejich vlastníka v průběhu trestu odnětí svobody a jedná se tak o činnost ve vztahu k vlastníku finančních prostředků, která musí

- být vykonávána s ohledem na jeho oprávněné zájmy, nikoliv v přímém vztahu k případným věřitelům. Žalovaný při provádění soudem nařízeného výkonu rozhodnutí k vymození soukromoprávní pohledávky žalobce jako oprávněného vůči odsouzenému jako povinnému nemá ve vztahu k žalobci postavení správního orgánu, ale pouze „dlužníka“ povinného (odsouzeného) ve smyslu § 312 a násl. občanského soudního řádu.
25. Tvrzený zásah tedy není způsobilý zasáhnout do veřejných subjektivních práv žalobce (přímo), jak požaduje zákon (§ 82 s. ř. s.). Nebyl učiněn žádný úkon vůči žalobci, který by jej zavázal něco konat, nějaké činnosti se zdržet nebo nějaké jednání strpět. Faktické jednání žalovaného tedy nelze hodnotit jako „zásah“ směřující přímo proti žalobci nebo že v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo. I kdyby byl zásah správního orgánu nezákonný, soudní ochrany se nemůže domáhat každý, ale pouze ten, kdo byl tímto zásahem přímo zkrácen na svých právech a zásah byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo.
26. Na uvedených závěrech nemohou nic změnit ani žalobcem v jeho podáních odkazovaná rozhodnutí krajského soudu, Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu, která se zabývají výkladem právní úpravy vztahující se k povinnosti odsouzených hradit náklady výkonu trestu odnětí svobody. Z těchto rozhodnutí totiž nelze dovodit, že by odsouzený (zde žalobce) byl aktivně legitimován k podání žaloby na ochranu před nezákonným zásahem, který má spočívat ve způsobu provádění srážek z peněžních prostředků jiného odsouzeného na úhradu jeho nákladů výkonu trestu odnětí svobody ani při nakládání s jeho peněžními prostředky.
27. S ohledem na shora uvedené proto krajský soud žalobu odmítl v souladu s ustanovením § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
28. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 15. ledna 2020

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu